

Syd for Åstrup gaar Linien over en bred og dyb Dal med temmeligt dyb Mosejord, men som ikke kan undgaaes uden væsentligen at forandre Liniens Retning.

Som jeg i min Indstilling af 15de August d. N. om Balget af Linierne har bemærket, kunde man lade Hovedbanen forene sig med Sidebanen i et andet Punkt end Århuus; men jeg har der tillige fremsat de Grunde, der have afholdt mig fra videre at forfølge denne Plan.

Med Hensyn til Stigningsforholdene bemærkes, at det har været nødvendigt ved Opstigningen fra Horsens og Nedstigningen til Århuus paa længere Strækninger at anvende Stigninger af 1 : 100 å 1 : 150, ligesom man ogsaa for at bespare Jordarbejde har anvendt kortere Stigninger paa 1 : 150 ved Østergaard og Ranzausgave.

Ved Århuus Banegaard har man maattet benytte en Curve med 1200 Fods Radius umiddelbart op til Banegaarden.

Forøvrigt ere Krumningsforholdene gode; kun eet Sted, nemlig i Nørre-  
restoven, har man maattet tracere en Curve med en Radius paa 3000 Fod.

Banegaarden ved Århuus er paatænkt anlagt paa det eneste dertil bekvemme Sted, umiddelbart op til Byen imellem Hovedlandeveiene til Silkeborg og Randers.

Nord for Århuus hæver et Høidestrog sig til en saa betydelig Høide, at Linien ikke kan føres over det imod Nord uden i en betydelig Afstand Westen for Århuus. Men derved vilde foranlediges en meget stor Omvei for Banelinien, og man har derfor anseet det for nødvendigt at omgaa Høiderne imod Øst langs Kysten ved Riiskov, hvorefter da det nordlige Punkt af Århuus Klint maa betragtes som et fast Punkt i Linien.

Det følgende Terrainaffnit er det udstrakte Høideparti, som indesluttet af Lilleaaen, Gudenaen, flere af Allingeaaens Tilløb og Egaaen. Dette Høidestrog maa betragtes i sin Heelhed, og da det navnlig er dets nordvestlige og sydøstlige Affraaninger, som frembyde store Bansekilgheder, saa berøer Liniens Retning væsentligen paa dem.

Wilde man omgaa dette Høideparti, saa maatte man, som senere nærmere omhandles, fra Århuus Klint føre Linien Nord om Veilby og Kasted igennem den Dal, hvori Egaaen flyder, derfra Syd og Vest omkring Søften ind i Lilleaaens Dal, som dernæst stadigen maatte følges indtil Gudenaen, hvis Dal Linien fremdeles maatte følge indtil Randers.

Denne Linie føres igennem et gunstigt Terrain, men bliver c.  $7\frac{1}{4}$  Mill lang, altsaa c. 50 pCt. længere, end den lige Linie imellem Århuus og Randers som kun er  $4\frac{1}{4}$  Mill.

I det ovenomtalte Høideparti strækker Kammen af de sydøstlige Affraaninger sig over Lisbjerg, Elsted og Borre. Høiden kan bestiges ved Lisbjerg Skov, Staarupgaard eller Hjortshøllund, hvor Skraaningen træder tilbage og er noget lavere, af hvilke tre Punkter Staarupgaard maa foretrækkes. Side-  
skraaningsens stærke Fald og den udstrakte Mose imellem Egaa og Veilby vilde imidlertid tvinge Linien til at gjøre flere betydelige Bøininger; den maatte nemlig føres fra Århuus Klint til Egaa Bro, derfra i nordlig Retning, og derefter imod Vest, imellem Elsted og Åstrup til henimod den fra Staarupgaard kommende Bæk, som den da maatte følge i nordlig Retning. Men denne Linie